

tudíž dovolávati případu označeného ve stížnosti, kde vdova poškozeného domáhala se svých nároků proti majiteli psa cestou civilní.

Ve věci samé namítá stížnost — — —, že st-le nelze považovati za majetného ve smyslu cit. dekretu, ježto jest spoluvlastníkem domu čp. ... a asi 3 korců polí v ceně 27.000 Kč, takže na jeho polovičku připadá jen 13.500 Kč, na této polovici že však vážnou knihovní dluhy a to služebnost bytu Kateřiny K., kauční pohledávka živn.-rolnické záložny do 30.000 Kč, vyčerpaná částkou přes 27.000 Kč, pak pohledávání Dra Josefa B. 3000 Kč a Jana D. 1000 Kč kromě úroků z prodlení, takže jest majetek jeho úplně prodlužen.

Žal. úřad opřel svůj výrok o náhradní povinnosti st-lově o zmíněný dekret dvor. kanceláře z 11. ledna 1816, jenž ohledně náhrady léčebného chudých osob, poškozených vzteklými psy, stanoví, že pravidelně, t. j. v první řadě, jest k náhradě těchto nákladů přidržeti majetného (»vermöglich«) vlastníka psa a že jinak hradí třetinu místní obec spolu s pozemkovou vrchností a další dvě třetiny státní pokladna.

V nál. Boh. 3971 adm. vyslovil nss, že slovo »vermöglich« v cit. dekretu má smysl »vermögend« (zámožný, majetný) a že z protikladu »chudý«, »nemajetný« na jedné a »vermöglich« na druhé straně plyne nade vši pochybnost, že zákon za kritérium náhradní povinnosti vlastníka psa staví majetnost, t. j. nadbytek majetkových hodnot, protiklad to nemajetnosti a chudoby.

V tomto případě vycházel žal. úřad ze zjištění, že st-l jest majetný, a založil tento svůj úsudek na skutečnosti, že st-l jest vlastníkem domku a že není prokázáno, že by měl knihovní dluhy. Z obsahu nař. rozhodnutí jest patrné, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že při úsudku o tom, sluší-li osobu, jejíž náhradní povinnost jest určiti, pokládati za majetnou ve smyslu cit. dekretu z r. 1816, jest hleděti pouze k dluhům knihovním. Avšak pro posouzení, zdali osoba, jejíž povinnost k náhradě léčebných nákladů se má určiti, jest majetná ve smyslu svrchu uvedeného dekretu, jest vzíti v počet nejen dluhy knihovní, nýbrž i dluhy neknihovní. St-l již v rekursním řízení poukazoval k tomu, že má toliko půl dřevěného přízemního baráku a asi 3 korce polí na polovic s manželkou a že na jeho polovici vázne pak více než 30.000 K dluhů, takže jeho majetek jest úplně prodlužen. Ze spisů a to z protokolu ze 14. listopadu 1921, obsahujícího udání st-le, jde, že on má, dle tenkrát předložených stvrzenek, neknihovních dluhů 19.150 Kč a že jest jeho polovice majetku předlužena. Dále mluví se ve zprávě četnické stanice ze 7. ledna 1922 o výpůjčce st-lově 17.000 Kč. Vycházejí ze shora uvedeného nesprávného právního názoru, nekonal žal. úřad o tvrzeném mimoknihovním zadlužení a také ne i knihovních dluzích šetření a neslyšel o tom ani st-le, takže jest správné řízení v podstatných směrech vadným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

#### Č. 5236.

**Živnostenské právo. — Policejní právo trestní:** Přestupku zákona o nedělním klidu se dopouští majitel živnosti hostinské, který živnost svou provozovanou v téže místnosti se živností podle



**§ 38 živn. řádu, provozuje v době, kdy je pro živnost podle § 38 živn. řádu nařízen nedělní klid.**

(Nález ze dne 21. prosince 1925 č. 18.148/24.)

**V ě c:** Karel V. v Praze proti zemské správě politické v Praze o rušení nedělního klidu.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**D ů v o d y:** Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání st-le z trestního nálezu osp-é v K. z 1. srpna 1923, kterým byl st-l uznán vinným přestupkem Šu 4 odst. A nařízení býv. místodržitelství z 8. listopadu 1913 č. 69 z. z. soustavným rušením nedělního klidu a přestupkem § 96 lit. e) živn. řádu, jehož se dopustil tím, že neuzavřel své obchodní místnosti v dobu ustanovenou, a odsouzen za to dle Šu 131 živn. řádu k pokutě 500 Kč, pro případ nedobytnosti k vězení v trvání 50ti dnů.

Stížnost vytyká rozhodnutí tomu nezákonnost a vadnost řízení, dovolává se hostinské koncese, na kterou se předpisy o nedělním klidu nevztahují, a dovozuje z toho, že okolnost, že hostinská živnost a obchod dle § 38 živn. řádu provozovány jsou v téže místnosti, nemůže mít za následek, že st-l provoz hostinské koncese v neděli musí zastaviti.

Nss o stížnosti této uvážil toto:

Zákon ze 16. ledna 1895 č. 21 ř. z. o nedělním klidu, ve znění zák. z 18. července 1905 č. 125 ř. z., stanoví v odstavci 7 čl. IX., že pro případ, že se ve společné provozovně se živností obchodní provozuje ještě jiná ve příčině nedělního klidu odchylně upravená živnost a nelze-li jednotlivé provozy místně tak oddělit, aby spolehlivě bylo zaručeno zachování příslušných předpisů o klidu nedělním, platí pro celý provoz přísnější předpis o klidu. Předpis ten byl vyhlášen také nařízením býv. místodržitelství z 8. listopadu 1913 č. 69 z. zák.

Není sporu o tom, že v téže živn. provozovně, ve které st-l provozuje koncesi hostinskou, provozuje jeho manželka obchodní živnost dle § 38 živn. řádu a že provoz obou živností způsobem shora stanoveným místně spolehlivě oddělit nelze. Z toho jde, že st-l byl povinen i ve své hostinské živnosti zachovávat nedělní klid a zavírat místnosti vůbec, jakmile nastala doba nedělního klidu pro obchod manželčin. — — —

**Č. 5237.**

**P o l i c e j n í p r á v o t r e s t n í:** Pro závěr úřadu, že automobilista jel obcí nedovolenou rychlostí, stačí, když strážník dosvědčil, že stopkami zjistil rychlost větší 15 km.

(Nález ze dne 21. prosince 1925 č. 23.147/24.)

**V ě c:** Jan Sch. v T. proti zemské správě politické v Praze o přestupek automobilních předpisů.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**D ů v o d y:** Nál. osp-é v T. z 12. června 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 46 min. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 12. května 1924 odpoledne ve 3 hodiny 15 minut